

990716-1

Heidegger užil ve svém „Dopise o «humanismu»“, formulace, z níž lze vyvodit, že „bytí“ je pro něho především „to přicházející“, „das Ankommende“ resp. „l'avenant“ (2226, S. 117): „Das Denken ist auf das Sein als das Ankommende (l'avenant) bezogen. Das Denken ist als Denken in die Ankunft des Seins, in das Sein als die Ankunft gebunden. „ To je sice mimořádně nová myšlenka, ale má jeden závažný nedostatek: neposkytuje náležité prostředky k odlišení toho, co „jakoby přichází“, ale lze to přece jen odhadovat z toho, co bylo a je, čili co se prosazuje vahou své setrvačnosti, od toho, co přichází jako cosi nového, nepředvídaného a nepředvídatelného. Přítomnost je velmi významná „scéna“, do níž „přichází“ jak to, co tu nějak zůstalo z minulosti, tak to, co přichází vskutku z budoucnosti a není žádným pozůstatkem ani přežitkem toho, co bylo. Teprve poté, co se nám zdaří obojí „přicházení“ do aktuální přítomnosti náležitě odlišit, tj. odlišit opravdové „přicházení“ od pouhého „pozůstávání“, ocitneme se na stopě nahlédnutí nutnosti opravy oné Heideggerovy myšlenky, že myšlení je vázáno na přicházející „bytí“ resp. na „bytí“ jakožto „příchod“. Vlastní problém ovšem není v pojmovém rozlišení, nýbrž v rozpoznání povahy toho, co se právě – skutečně – děje. Každé dění totiž – s výjimkou tzv. „primordiálních“ událostí, které jsou jen myšleným modelem, vyhnáním do extrému – musí nějak „pracovat“ s tím, co tu pozůstalo z minulosti, aby z toho něčeho využilo jako materiálu k výstavbě (realizaci) vlastního dění: relikty minulosti totiž nelze považovat za něco pouze negativního. Relikty minulosti jsou předpokladem možnosti se vyhnout novému opakování toho, co bylo, ale také předpokladem možnosti to eventuálně nové zafixovat, aby se uprostřed starého opět neztratilo a aby nebylo smeteno a převálcováno a tedy ztraceno.

(Písek, 990716-1.)